

[Krag.]

klart og udtrykkeligt den paa Egnen gængse Løn for det paagældende Arbejde til Fordel for de Tariffer, som er fastsat i en Overenskomst af 1931 mellem Entreprenørforeningen og Arbejdsmændenes Fagforening.

Det har den højtærede Minister ingen Adkomst til, men det er det, han har gjort, og derfor fastholder jeg min Paastand fra i Gaar om, at de administrative Myndigheder ude i Landet i Henhold til den højtærede Ministers Lov og Cirkulære ikke behøvede at være betænkelige ved at uddele Understøttelse, heller ikke dér, hvor der var Tvivl om Berettigelsen dertil, thi det at give, det var i Lovens Aand, saaledes som den vedkommende Forsørgelsesinspektør, jeg i Gaar citerede, havde udtalt. Men det, de skulde være forsigtige med, det var at give Arbejde, medmindre de i Forvejen havde overbevist sig om, at dette svarede til den paagældendes legemlige og aandelige Habitus, f. Eks. ikke generede hans Hænder, saaledes at det kunde faa Indvirkning paa hans fremtidige Beskæftigelsesmuligheder; og først og fremmest maatte de overbevise sig om, at de var i nær Tilknytning til den Tarif, der var fastsat i en Overenskomst, som højest sandsynligt var de paagældende fuldstændig uvedkommende.

Jeg gør den højtærede Minister opmærksom paa, at ogsaa her kan han lære noget af Fortiden, idet der for længst som Betingelse for Adgang til at opnaa ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse er stillet dette, at den vedkommende ikke vægrede sig ved at tage Arbejde, som af Kommunalbestyrelsen maatte blive anvist ham til den paa Egnen for saadant Arbejde gængse Løn. Og denne gængse Løn er jo højest forskellig; den har for Skærveslagning pr. Kubikfavn kunnet ligge mellem 4 Kr. og 7—8 Kr., og jeg har mange Gange i den Periode, da jeg havde med Administrationen af disse Sager at gøre, været stillet overfor, at Arbejdere havde nægtet at slaa Skærver, fordi dette Amt eller hin Kommune fjernt derfra betalte en højere Pris for dette Arbejde.

Men i Henhold til Loven er det den paa Egnen gængse Løn, der skal betales, og hvis man i Randers Amt for at slaa Skærver faar 5 Kr. pr. Kubikfavn, men i Odense Amt f. Eks. 7 Kr., saa er dette ikke og bør ikke være nogen Berettigelse for en Arbejder i Randers Amt, der faar Skærveslagning anvist, til at vægre sig ved at modtage Arbejdet, at han ikke faar den Betaling derfor, som hans arbejdsløse Kollega i Odense Amt faar. Det er Lovens Ord, og det er den Maade, hvorpaa den maa for-

valtes. Men det er dette, som den højtærede Minister i sine Cirkulærer, specielt i Cirkulæret af 28. November 1931, har tilsidesat.

I det hele taget er vi ved denne Uniformering af Arbejdslønningsspørgsmaalet, ved hele denne Understøttelseslovgivning, som muliggør det at tilsidesætte Arbejde, hvorved den vedkommende dog er i Stand til at friste Livet, tilsidesætte dette Arbejde for at faa Understøttelse, kommet ud i en Umoralitet, i en Lovgivning og en Forvaltning, som forgifter Befolkningens Mentalitet.

Det ærede Medlem Hr. Rager nævnte et Eksempel, som nylig har været forelagt Arbejdsnævnet, hvor en ung Person faar Adgang til — jeg forstaar, at Nævnet gav ham Ret i den Beslutning, han selv havde truffet — at nægte at tage et Arbejde, som lønnedes med Kost og Logi og med 20 Kr. om Maaneden, og Ret til i Stedet at kræve sin Understøttelse. Jeg siger rent ud, det er Umoralitet, det er meningsløst, at en Person, som hos en Husbond kan faa god Kost og Logi . . . (Afbrydelse) — ja, i hvert Tilfælde bedre end det Logi, som desværre et stort Tal af unge nu maa søge i tomme Skibe og i tomme Jernbanevogne, og ganske afgjort ogsaa en bedre Kost end den, de, hvad desværre nu i mange Tilfælde sker, tiltigger sig ved Dørene eller paa billige Spisehuse — jeg siger, naar man i en vanskelig Tid kan tjene Kost og Logi og det fornødne til lige at holde Klæderne paa Kroppen, saa skulde der ikke være Adgang til at afvise Arbejde og kræve Understøttelse som sin gode Ret. Jeg siger, at saa længe dette finder Sted, saa forgiftes Befolkningens Mentalitet, saa forraader vi de Selvhjælpsinteresser, som det i første Række i den danske som i andre Befolkninger gælder om at holde oppe.

Vi ser jo ogsaa Følgerne deraf. Vi ser Følgerne af det hele. Jeg mindes, hvorledes i 1921—22 et overordentligt stort Tal af danske Skibe, ligesom Tilfældet er nu, var oplagt, fordi de i Verdenskonkurrencen ikke kunde begaa sig overfor fremmed Tonnage. Jeg mindes, hvorledes Tusinder og atter Tusinder af Søfolk og Maskinfolk gik ledige, hvorledes jeg Gang paa Gang, da de ikke kunde finde Beskæftigelse, hævdede de, og ikke havde Arbejdsløsheds-kasser — i hvert Fald gjaldt dette for Søfolkene den Gang, for øvrigt vistnok ogsaa for Maskinmestrene —, maatte gaa til Finansudvalgene for at skaffe dem det fornødne. Men samtidig blev der gjort en kraftig Anstrengelse for at faa en Lønregulering saaledes tilrettelagt, at der aabnedes ny Mulighed for at faa danske Skibe ud at sejle. Der var en udtalt For-